СБОРНИКЪ
ОТДѢЛЕНІЯ РУССКАГО ЯЗЫКА И СЛОВЕСНОСТИ ИМПЕРАТОРСКОЙ АКАДЕМІИ НАУКЪ.
Томъ LXXXIX, № 4.

СБОРНИКЪ НАРОДНЫХЪ ПѢСЕНЪ

записанныхъ

ВЪ ПОСЕЛКѢ КАЛЮГА-КОМАРНО, РОГОЗНЯНСКОЙ ВОЛ., КОБРИНСКАГО УѢЗДА, ГРОДНЕНСКОЙ ГУБ.

И. Е. БЫЧКО-МАШКО.

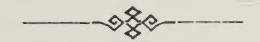

С.-ПЕТЕРБУРГЪ.
ТИПОГРАФІЯ ИМПЕРАТОРСКОЙ АКАДЕМІИ НАУКЪ.
Вас. Остр., 9 линія, № 12.
1911.

Напечатано по распоряженію Императорской Академіи Наукъ.
Май 1911 г. Непремѣнный Секретарь, Академикъ *С. Ольденбургъ.*

При чтеніи пѣсенъ необходимо имѣть въ виду слѣдующее:

Буква	«й»	обозначаетъ звукъ, тождественный съ нѣмецкимъ		«ü»
»	«и»	соотвѣтствуетъ	русской	«ы»
»	«ї»	»	»	«йи»
»	«і»	»	»	«и»
»	«е»	»	»	«э»
»	«є»	»	»	«е»
»	«ґ»	»	»	«г»
»	«г»	»	ц.-славянской	«г»

Буквы: «й», «у» и «о» въ нѣкоторыхъ словахъ могутъ стоять одна вмѣсто другой, напр., «пйиду», «пуйду», «пойду».

Нѣкоторыя слова ради риѳмы немного коверкаются, напр., «тихесѐнький-малюсѐнький», вмѣсто «тихѐсенький-малю̀сінький»; кромѣ того, не всегда соблюдаются и ударенія.

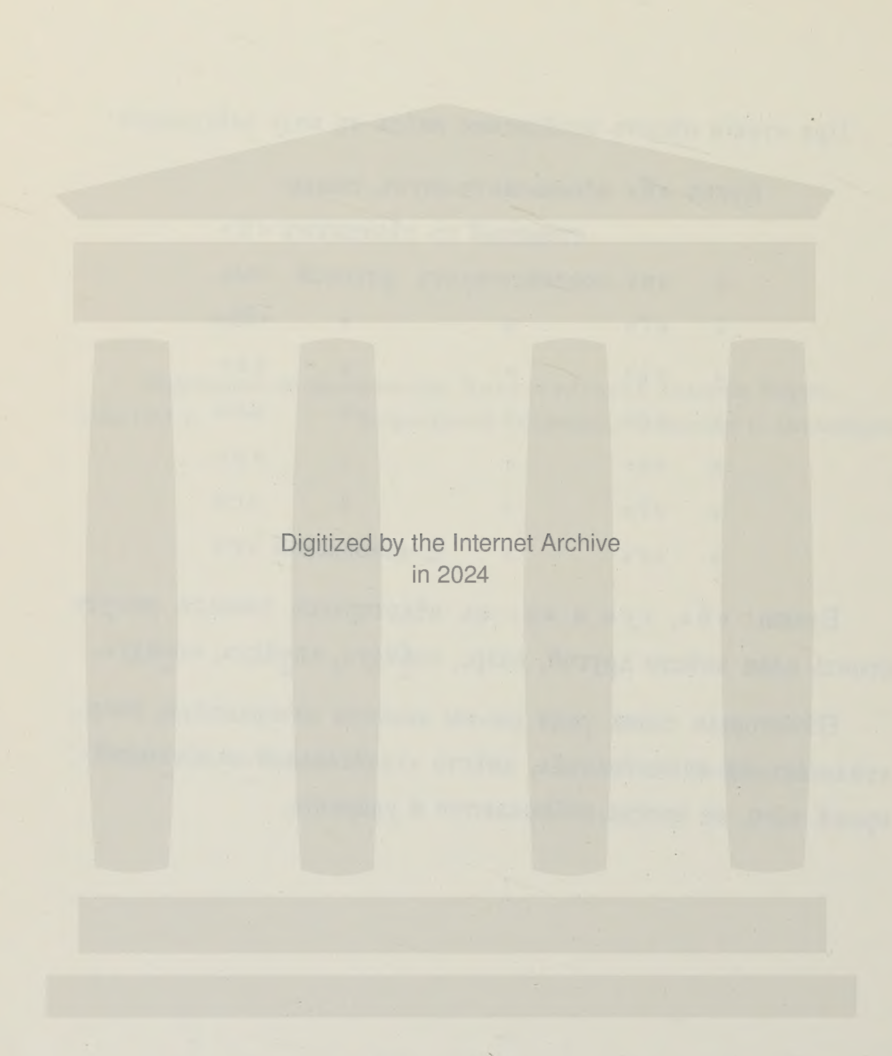

1. Ой, ходив чумак...

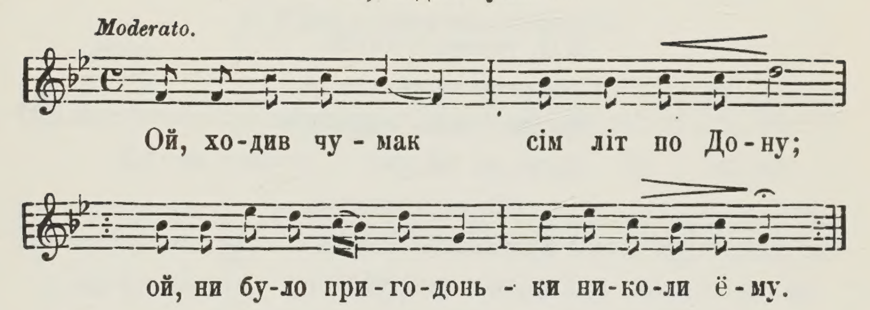

Ой, ходив чумак сім літ по Дону;
Ой, ни було пригодоньки николи ёму. (2 р.)
Як пришов чумак на кримський базар,
Стала ёму пригодонька, сам молод заслаб. (2)
Пришов до ёго атаман ёго;
Бире, бире за ученьку, питає ёго: (2)
«Ой, брате, чумаче, що тобі болить?»
— «Болить же мні спина и болить живі́т; (2)
Болить же мні спина, болить голова;
Нищаслива моя доля, чужа сторона! (2)
Бири, атамане, гроши и воли,
Ратуй, ратуй чумаченька въ чужі́й стороні!» (2)
Як стали чумака у ді́л пускати,
Тогді стали по чумаку воли рикати. (2)
Заруди воли стоячи в ярмі, —
То по тому чумаченьку, що в сирі́й землі. (2)

2. Ой, тепер я тутай...

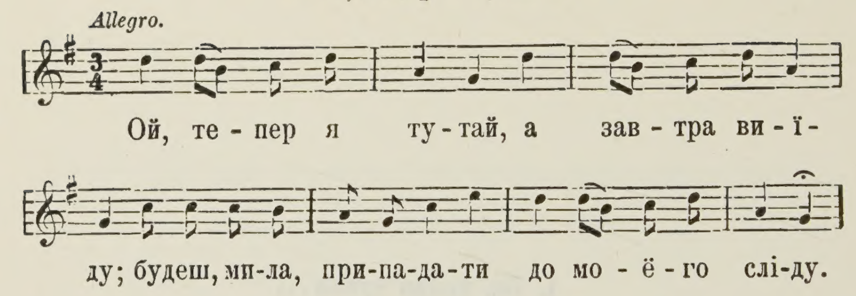

«Ой, теперь я тутай,
А завтра виїду,
Будеш, мила, припадати
До моёго сліду».
— «Ой, ни припадала
І припадати ни буду,
Горувала я с тобою —
І без тебе буду».
Ой, на горі ячмінь,
А в долини жито,
Ідут вісти з України,
Що ёго забито.
Бито, ни забито,
Вволочяно в жито,
Чирвонею китайкою
Оченьки накрито.
Прилятіла пава,
В головоньци впала;
Подоняла китаеньку
І защибитала.
Ой, як пришла мила,
Мила чорнобрива,
Подоняла китаеньку
І загаласила:

«Чи ти, милий, впився,
Чи с коня звалився,
Чи на мене молодую
Вельми зажалівся?»
— «Ой, я ни упився,
С коня ни звалився,
Но на тебе, моя мила,
Вельми зажалівся».

3. Нима в світи так никому...

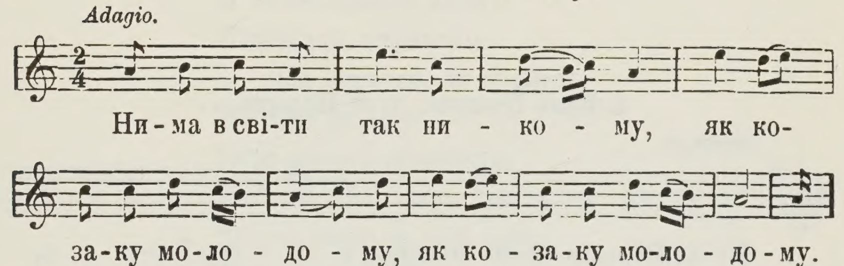

Нима в світи так никому,
Як козаку молодому. (2 р.)
Нигди с коня ни ссядаε,
Лучка с пличка ни здиймаε. (2)
С сидла ножок ни виймаε,
До дівчини одіжжаε. (2)
Як приїхав пуд ворота:
«Чом ни вийдеш, дивчя-злото? (2)
Чом, дівчино, ни виходиш,
Чом до мене ни говориш?» (2)
— «Ой, як же мні виходити
І с тобою говорити,— (2)
Лижить нелюб на постели,
Щоб мні ёго ни збудити». (2)
— «Дівчинонько моя люба,
Отхилися од нелюба. (2)

Отхилися одъ нелюба,
Забью ёго як голуба». (2)
— «Ой, чи трапиш, чи ни трапиш,
Оно моє житте стратиш. (2)
Сядь на коня вороного,
Виїд із двора моёго. (2)
Сядь на коня, їдь із двора,
Вже ти ни ми̋й, я ни твоя. (2).
Вже ти ни ми̋й, я ни твоя;
Головонько бідна моя!» (2)

4. Була Польща, була Польща...

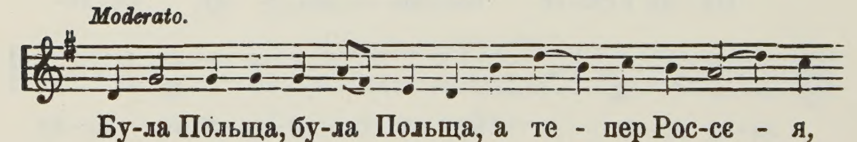

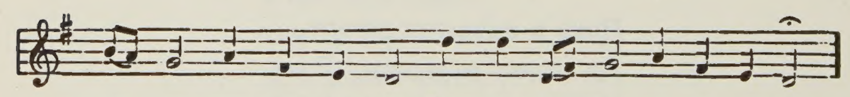

Була Польща, була Польща,
А тепер Россэя (или: тепер Україна),
Ни заступить син за батька,
А батько за сина.
Пошов батько із сохою,
А син з бороною,
Пошла мати жита жятп
Разом із дочкою.
Ой, жне мати густе жито
І жменями кладе;
Чорна хмара наступає,
Дри̋бний дощик іде.

Ой, приїхав наш окомон
На сивуй кобили:
«Чом, «галгани», за погоди
Снопйв ни зносили?...»
Ой, кувала зозуленька,
Кувала, кувала,
Як панщина, даремщина
От панйв втикала.
Пошла панщина, пошла панщина
Аж мости (гори) траслися,
А за єю вражьї ляхи:
«Панцино, вирнися!»
— «Ни вирнуся, ни вирнуся,
Ни маю до чого;
Було хлопув шянувати,
Як здоровья свого.
За що, пане, за що, пане,
За що хлопи бити;
Дай хлопови гроший жменю,
То буде робити».
У нашого окомона
Подерти онучи;
Ой вйн плаче и ридає
По панщини йдучи.
У нашиї окомончи
Подерта хустина;
Вона плаче и ридає,
Що голе дитина.
«Побудь же ти, даремщино,
Хоч ще три годочка, —
Будуть в мужа онученьки,
А в мене сорочка».
— «Ой, як же мні вирнутися
До вас, нидовірки, —

Круз вас люде цілий рочок
Ни знають ниділки».
Подякуймо ми Царови
І свойі́й Цариці,—
Закопала панщиноньку
На прусській границі.
Подякуймо ми Богови
І своёму Цару,
Що Ви́н скинувъ панщиноньку,
Мужицькую кару.

5. Була собі удова...

Moderato.

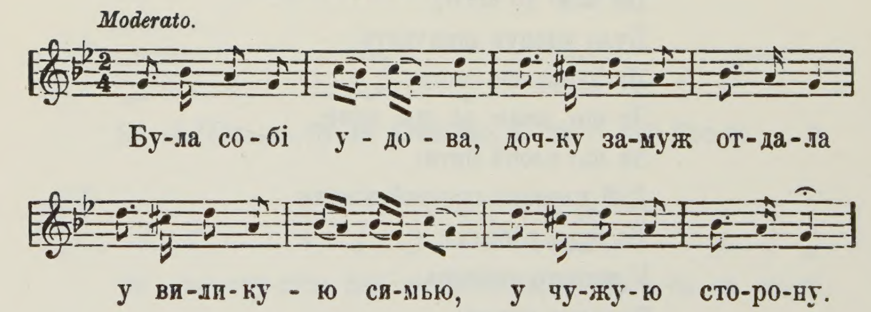

Була собі удова,
Дочку замуж отдала
У виликую симью,
У чужую сторону.
«Ой, виликая симья
Вже вичерати сіла,
Ой, а мене молоду
Посилають по воду.
По водиченьку ішла,
Той наслухалася;
Із водиці ішла,
Той наплакалася,

Що у хати говорять,
Милинького наводять:
«Чом ти жйнки ни бьеш,
Нащо її жялуєш?»
Ой, вийду я за гору,
Всюди гляну, подивлюсь, —
Всё чужая сторона;
В мене родоньку нима.
Бачу — мати іде
І сто злотих нисе, —
Ой, за мене молоду
Вона викуп нисе.
«Вирнись, матко, до дому,
Схавай гроши в комору, —
Твої гроши пропадуть,
Мене тобі ни дадуть».

6. Ой, хмелю, хмелю...

Moderato.

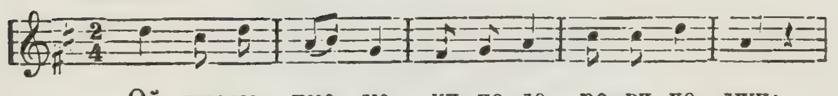

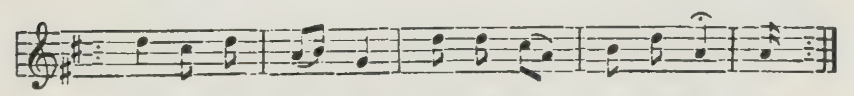

Ой, хмелю хмелю, ни по дереви ходиш.
Ой, чом ти, хмелю, з головки ни виходиш. (2 р.)
Ой, як пуйду я горою, долиною,
Ой, то найду я вербоньку с калиною. (2)
Ой, як пуйду я чириз тещину пустку,
Ой, то найду я вишиваную хустку. (2)

Ой, чи дівчина, чи ни дівчина шила,
Ой, оно моє серденько висушила. (2)
Ой, і як пуйду я пуд тещини сіни,
А въ меї тещи всі вичерати сіли. (2)
Ої, чи дадуть, чи ни дадуть мні їсти,
Альби сказали коло дівчини сісти. (2)
Ої, чи дадуть, чи ни дадуть мні лошки,
Альби сказали: «Посиди зятю, трошки». (2)
«Ой, ти ни мі̆й зять, а я ни твоя теща,
Йди пі̆д сто дяблув, ни суши мого серця!» (2)
Ой, як пуйду я до криниці водиці,
А в ті̆й криниці три баби чаровниці. (2)
Ой, одна тая, що коровки чярує,
А друга тая, що кухан̆ечко псує, (2)
А третя тая, що мати дочку била:
«Нащо ти, доню, дворака полюбила?» (2)
— «Ой, як мні, мати, дворака ни любити, —
Де йде, де їде, становицця говорити». (2)

7. Ой, розвися, сухий дубе...

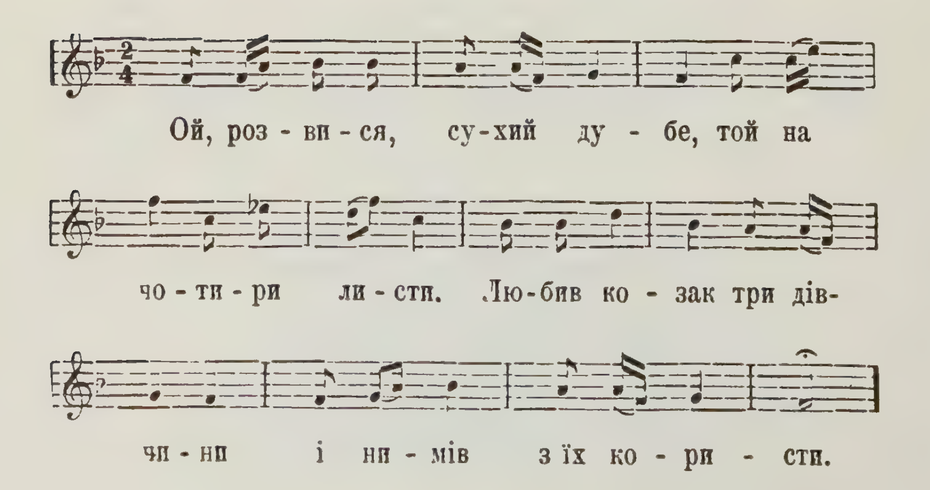

Ой, розвися, сухий дубе,
Той на чотири листи.
Любив казак три дівчини
І ни мів з їх користи.
Одна пошла в ви́сень замуж,
А другая у мясниці,
А третяя чирнявая
Пошла в ліс по чирниці.
«Ягодоньки, чирниченьки,
Бодай віте ни зродили,—
Віте мене молодую
С куханнечком розлучили.
Себ я була зозулькою,
Себ я вміла кувати,
Политіла б на Вкраїну
Милинького шукати.
Як я була у батенька,
То я крамом крамувала;
Як я пошла до свікорка,
Сиви воли запрягала.
Запрягу я сиви воли
І поїду горати,
І згору я поля ниву,
А другого половину.
Ой, згору я поля ниву,
А другого половину;
Посію я жита жменю,
А другую ячменю.
Ой, пойду я жита жяти,
А ячменю вьязати.
Ой, вийду я на дорогу
Милинького виглядати.
Ї̈дут хлопци з України;
Куханнечко мижи їми.

Ой, я своє куханнечко
Мижи їми познала.
Ёго шяпка соболёва,
Китаєнька шолкова;
Самъ билявий, ус чирнявий,
Тиха, мила розмова».

8. Широкая гуличенька...

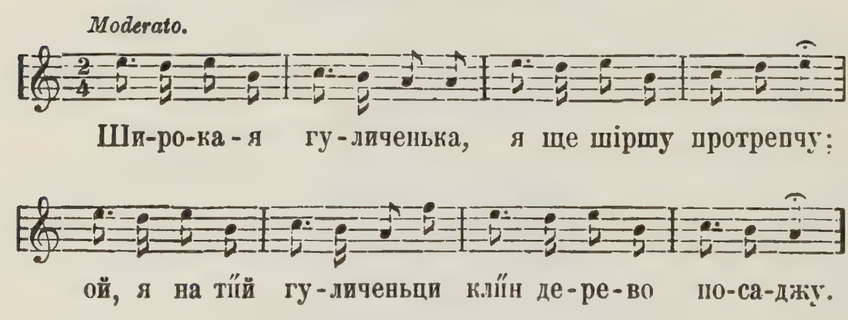

Широкая гуличенька,
Я ще шіршу протрепчу;
Ой, я на тйй гуличеньци
Клйн-дерево посаджу.
Рости, рости, клйн-дерево,
Рости вгору високо.
Похавала милинького
В сиру землю глубоко.
Витоптала чиривички
До могили ходячи.
Виплакала чорни очки
По милому тужячи.
Широкая гуличенька,
Як я її пирийду.
Чужий батько, чужа мати,
Як я ёму догоджу.

І годячи ни вгоджу
І роблячи ни вроблю.
Чужий батько, чужа мати,
Нияк я їм ни вгоджу.

9. Зажурилася молодая вдовонька...

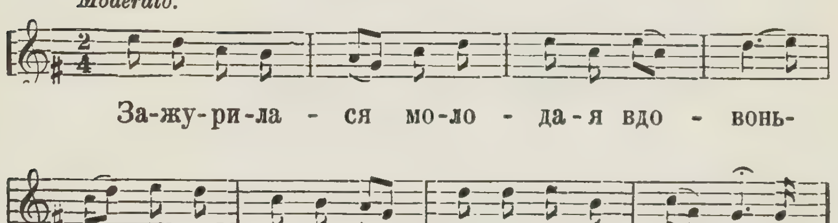

ка, що ни ско-ша-на зи-лё-на до - бро-вонь-ка.

Зажурилася молодая вдовонька,
Що ни скошана зилёна добровонька.
«Ой, ни журися, молодая вдовонька,
Буде скошана зилёна добровонька».
— «Ой, як я найму косарі молодиї,
Буду платити по штири золотиї.
Косарі косять, вітричок повиває,
Моя травиця отъ коси вилягає.
Моє сіничко от соньця висихає.
Дес мӥй миленький на сивум коні грає.
Годи, милинький, на сивум коні грати,
Ходи до мене вичери вичерати!»
— «Вичерай, мила, ой, вичерай здорова,
Ой, ўже бо мні заказана дорога.
Вичерай, мила, коли есь паварила,
Уже мні твоя вичеронька ни мила.
Уже мні твоя вичеронька ни мила,
Тӥлько мні мила дівчина чорнобрива».

— «Тобі дорога, а мні гостинець битий.
Скажи, серденько, кого будеш любити?»
— «Ой, як я скажу, кого буду любити,
Ой, то ти будеш вельми по мні тужити.
Ой, як я скажу, скі̆ль буду жі̆нку брати,
Ой, то ти будеш вельми по мні плакати.
Ой, есть у мене на Вкраїни дівчина,
Ой, вона моє серденько висушила.
Як заговорить, як у дзвони задзвонить,
Як заспиває, як в скрипоньку заграє».

10. Висна красна... (Висення пісьня).

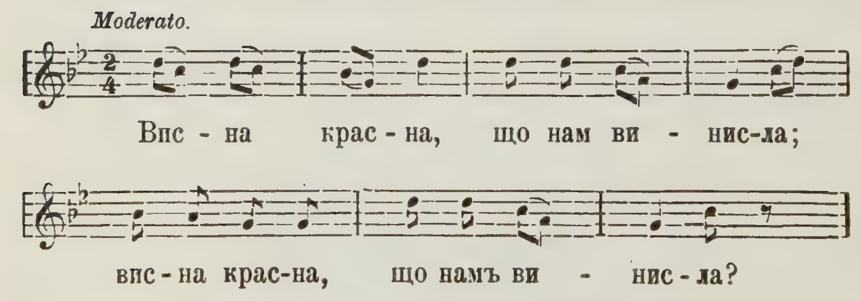

«Висна красна, що нам винисла?»
— «Коробочку жита витрасла,
Старим бабам посидіннічко,
А молодим погуляннічко.
А дівочкам по виночкови,
А хлопчикам по кієчкови».

11. Ни стиі̆, вирбо, над водою... (Висення пісьня).

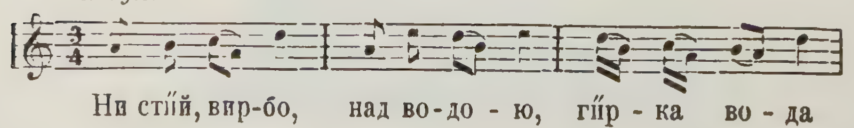

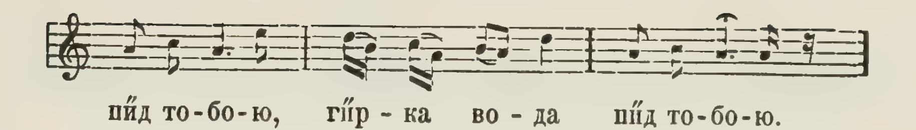

«Ни стйй, вирбо, надъ водою,
Гйрка вода пйдъ тобою.
Ой, ще гйрша моя мати,
Нащо мене породила.
Нащо мене породила,
Щясця, доли ни вдилила.
Ой, ни щясця і ни доли,
Біле личко, чорни брови».
Ой, шли турки с татарями,
Нашли дівку з буярами.
«Мої ж віте, буяроньки,
Одотните мні косоньки.
Роспустіте по Дунаю,
Нихай пливуть блисько краю.
Приде мати воду брати,
Буде косу познавати:
«Ото коса меї дочки,
Меї дочки-волиночки;
Моя дочка на Волини,
С козаками на Вкраїни;
С козаками пье, гуляє
І до дому ни думає».

12. Ой, ростилайся, зилёний бирвинку...

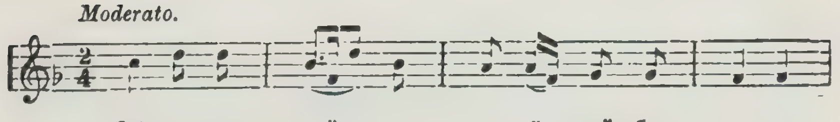

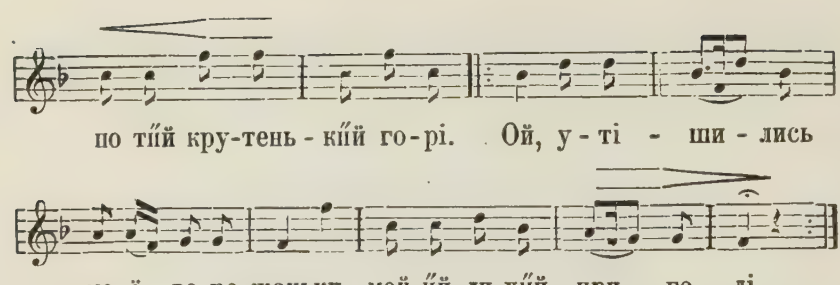

Ой, ростилайся, зилёний бирвинку
По тӣй крутенькӣй горі.
Ой, утішились мої вороженьки } 2 р.
Мойӣй лихӣй пригоді
Ой, моя пригода, як тихая вода,
Ой, як ранняя роса:
Як вітёр повіє, а сонце пригріє, } 2 р.
Рання роса опада;
Ой, так моя слава, слава дорогая, } 2 р.
Во вік вічний пропаде.

13. Ой, зора, зора...

Allegro.

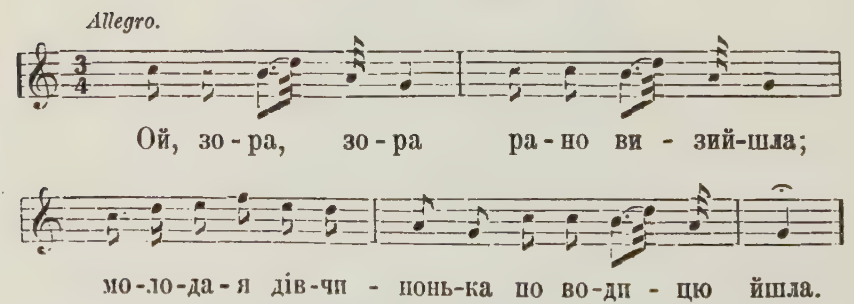

Ой, зора, зора
Рано визийшла.
Молодая дівчинонька
По водицю йшла.

Козак за эю,
Такъ як за свею,
Полем, полем сивим конем
По пи̋д ги̋рьічку.
«Дівчино моя,
Напи̋й мні коня;
Ой, завиди до криниці,
Де зимна вода.
Ки̋нь води ни пье,
Но копитом бье,
Стирижися, дівчинонько, —
Ви̋н тебе забье!»
— «Ой, нихай же бье,
Ни боюся я, —
Есть у мене друг любезний,
Захилюся я», —
— «Я тебе любив,
Я тебе кухав,
Чириз тебе молодую
Мниго ни̋ч ни спав.
Ой, а ти мене
Вже покинула;
Бодай твоя вся красонька
Марне згинула!»

14. Ой, ти, дівчино, чирвона калино...

Moderato.

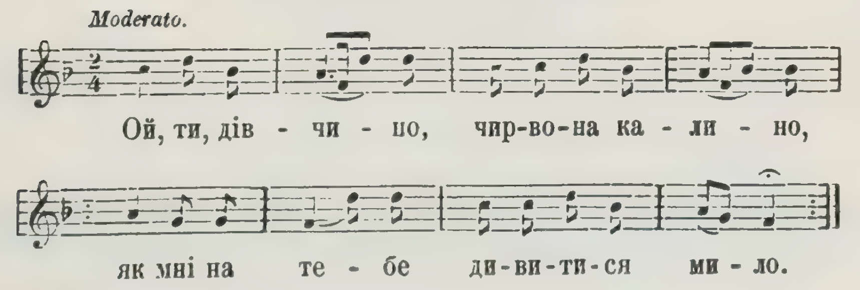

«Ой, ти, дівчино,
Чирвона калино,
Як мні на тебе
Дивитися мило!
Ой, ти, дівчино,
Чирвоная рожо,
Як мні на тебе
Дивитися гожо!
Ой, ти, дівчино,
Чирвоная вішнё,
Чого на тебе
Нславонька вийшла?
Ой, вийшла, нислава,
Той ще нихороша,—
Кажуть, дивчя, люде,
Що ти ни порожня!
— «Ой, нихай, говорять,
Говорити можна;
Котора в дворі,
То такая кожна.
Ой, а хто хоче
Роскоши нажити,
То нихай іде
До двора служити.
Ой, у дворі служба —
Ни вилика тужба,
Всюди за тобою
Хлопци чиридою».

15. Ой, ни видно того сила...

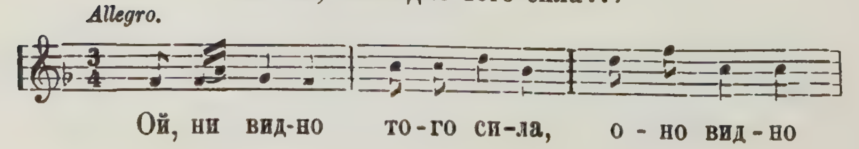

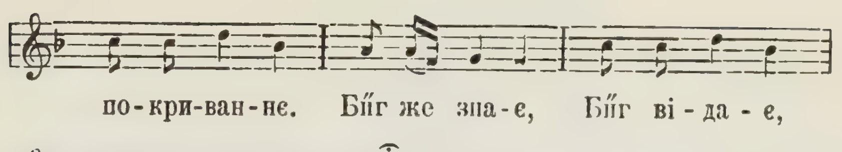

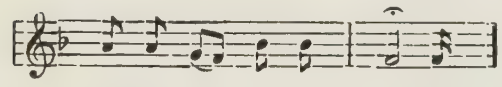

Ой, ни видно того сила,
Оно видно покриваннє.
Бі́г же знає, Бі́г відає,
Ой, де моє куханнє.
Ой, ни видно того сила,
Оно видно грушу.
Кого люблю ни забуду
І заплакати мушу.
Один пише на Волині
А другий на Вкраїни;
Розривають моє серце
Той на дві половини.
Один пише на папери.
А другий на китайці;
Всі прислали с чужих краї́в
Біли листоньки кухапці.

16. Литіла зозулька...

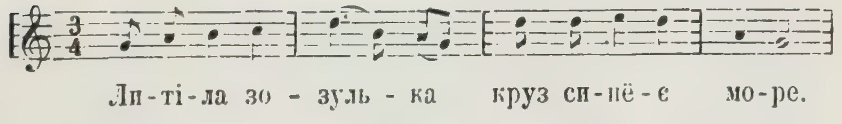

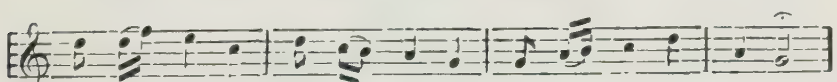

Литіла зозулька
Круз синёе море.
Був у вдови тай одён син,
Но ни дав Бйг доли.
«Продай, мати, коня,
Коня вороного;
Ой, ожини, мати, сина,
Сина молодого».
— «Ой, нащо я маю
Коня продавати:
Вже бо тебе записали
У вййсько отдати».
У вййсько отдаю,
Слёзками вливаю;
Литить ворон с чужих сторон,
Пирийшла й питаю:
«Ворон, вороненьку,
По світу литаеш,
Ой, чи чясто мого сина
У вййську видаеш?»
— «По світу литаю,
У вййську буваю,
Чясто, чясто твого сина
У вййську видаю.
Чясто твого сина
У вййську видаю, —
Над їм стоить ясён місяць,
Головку стискае».
Ни дай, Боже, смерти
В чужйм краю вмерти, —
Нима кому похавати
Салдацькиї смерти.

17. На пьятий годочок...

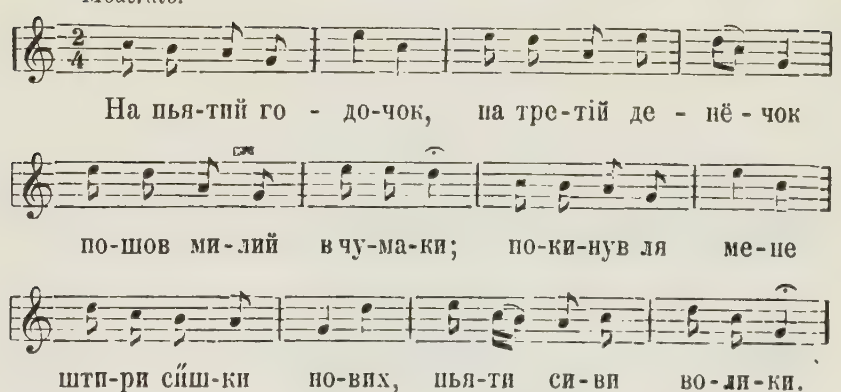

На пьятий годочок,
На третій денёчок
Пошов милий в чумаки;
Покинув ля мене
Штири сйшки новых,
Пьяти сиви волики.
Вийду я на гору,
Вийду на крутую,
Сами сиви воли йдуть;
В мене молодеї,
Вдовушки біднеї,
Сами дрйбни слёзи ллють.
Ллюцця в мене слёзи,
Ллюця в мене дрйбни,
Як холодная вода.
В мене молодеї,
Вдовушки біднеї,
Нигде родоньку нима.
Тйлько в мене роду,
Тйлько в мене роду,

Що вишнёвий садочок;
Пойду я в садочок,
Пойду проходжуся,
Свого гора забуджусь.

18. Знати, знати, дівчинонько, по личку...

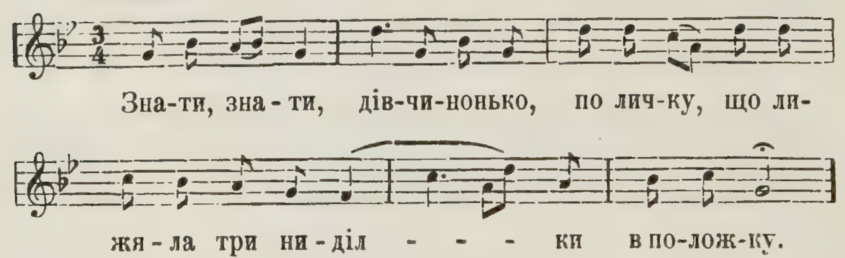

Знати, знати, дівчинонько, по личку,
Що лижяла три ниділки в положку.
На читверту жива, здорова була,
А на пьяту у вишнёвий сад пошла.
Ой, на пьяту у вишнёвий садъ пошла
І в тїм саду три дороженьки знашла.
Ой, хто гети (тиї) дороженьки поробивъ?
Молод маёр до дівчини приходив.
Молод маёр до дівчини приходивъ,
По сто злотих у кишені приносив.
Ой, бодай той молод маёр ни дождав,
Що сто злотих за дороженьку отдав.

19. Ой, в саду калина...

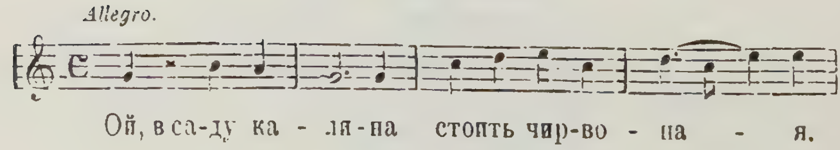

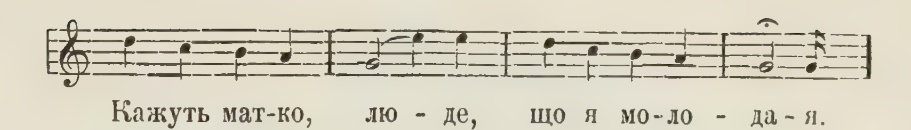

Ой, в саду калина
Стоить чирвоная.
Кужуть, матко, люде,
Що я молодая.
Я ни молодая,
Така моя врода,
У мого свiкорка
Добрая вигода.
Колодяз на дворi,
Видерце на ключi,
То мнi висиленько
По водицю йдучи.

20. Ой, гаю мӣй, гаю...

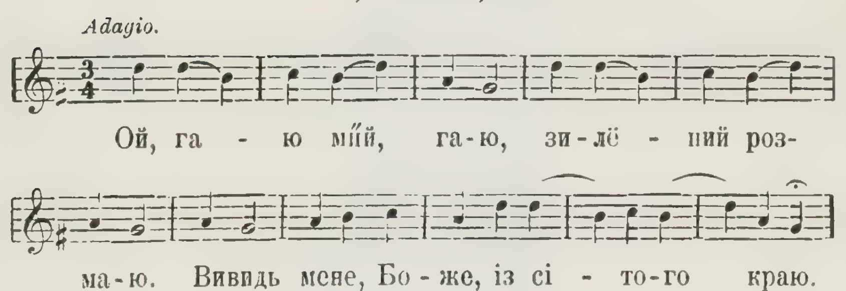

Ой, гаю мӣй, гаю,
Зилёний розмаю.
Вивидь мене, Боже,
Iз сiтого краю.
Iз гетого краю,
Iз сiтнї хати,

Чи ни пиристануть
Вороги брихати.
Брихали вороги,
Ще й малиї діти.
Тепер начинають
Близеньки сусіди.
Коколю, коколю,
Ни рости по полю,
Рости у болоти,
Ни треба полоти.
Я тебе, коколю,
За годину сполю,
Я свої вороги
На рожон виколю.
Я тобі, коколю,
Вирхи позжинаю.
Я свої вороги
Попирибуваю.
Колітесь вороги
С своїми дитками,
Як я піиду од вас,
То буду людками».
Їде козаченько,
Всі двори минае
Де дівчину чуе,
Туди заїжжае.
Де дівчину чуе,
Там ниічку ночуе.
«Дівчинонько моя,
Ни стили широко!
Дівчинонько моя,
Ни стили широко,
Постили узенько,
Посунься близенько.

Дівчино, Оленё,
Говори до мене!»
— «Ни могу козаче,
Бо дитина плаче,
Будуть пиля мене
Говорити люде,
В мене молодеї
Сорочки ни буде».
— «Наросте лопушокъ,
Пошиеш хвартушок,
З білого цвиточку
Пошиеш сорочку!»

21. Ой, чиї то кони...

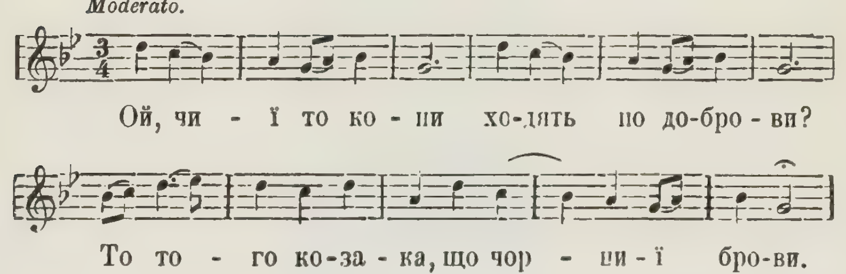

Ой, чиї-то кони
Ходять по доброви?
То того козака,
Що чорниї брови.
Ой, чиї то воли
Пйд гаём ходили?
То того козака,
Що ми втрох любили.
Ой, одна любила,
Хустоньку купила,

Другая любила,
Хустоньку нашила.
Третяя любила,
Зіллечко копала,
Зіллэчко варила,
Козака струїла.
Кувала зозулька
Чириз сад литячи;
Плакав козаченько
З вичороньки йдучи.
Як пришов до дому,
Ни сказав никому,
Положився спати
На новйй кровати.
Ой, пришов батенько
І став пробуджяти:
«Устань, синку, устань,
Ходім вичерати!»
— «Ни пуйду я, тату,
З вами вичерати,
Бо я ни здужаю
Головки пйдняти».
Пришов ёго братик
І став пробуджяти:
«Вставай, брате, вставай,
Ходімо горати!»
— «Ни пуйду, братику,
С тобою горати,
Бо я ни здужаю
На воли гукати».
Як пришла систрйнка,
Стала пробуджяти:
«Устань, брате, устань,
Ходімо гуляти!»

— «Ни пуйду, систрйнко,
С тобою гуляти,
Бо я ни здужаю
Ножками миняти».
Як пришла матёнка,
Стала пробуджяти,
Стала пробуджяти,
Стала нарикати;
Стала пробуджяти,
Стала нарикати:
«Треба тобі, синку,
Людей пошукати!»
— «Ни треба мні, мати,
Людей пошукати,
Но треба мні, мати,
Соснови̂ї хати.
Соснови̂ї хати,
Дубови̂ї дошки.
То мні наробили
Пйзни вичорочки.
То мні наробили
Пйзни вичорочки,
Пйзни вичорочки,
Удовини дочки!»

22. Ой, високо, високо клйн-дерево...

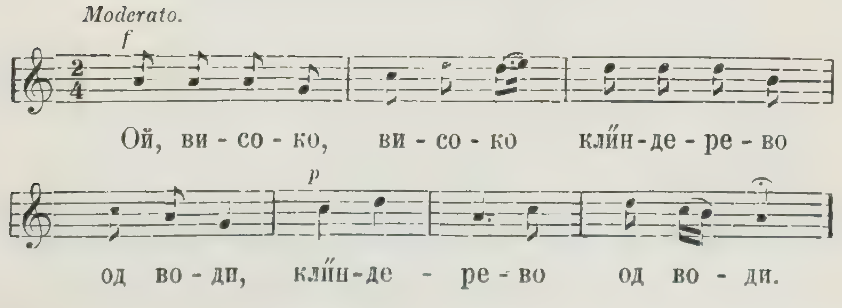

Ой, високо, високо
Клӥн-дерево од води (2 р.)
Ой, хоч воно високо,
Таки листок опаде. (2)
Таки листок опаде
І на море попливе. (2)
Ой, далеко, далеко
Мӥй батенько од мене. (2)
Ой, хоч бо ж вӥн далеко,
Таки ж мене спомине. (2)
Таки ж мене спомине
І дітятком назове: (2)
«Ой, десь мое дітятко
На чуженькӥй стороні. (2)
На чуженькӥй стороні
Заставляють робити; (2)
До товкача, до млёна,
До тяжкого каминя. (2)
До сиреї пшиници,
До білеї мучиці». (2)
Ой, як милю, так милю,
По зернятку кидаю. (2)
По зернятку кидаю,
По слёзоньци роняю. (2)
«На! свікорку, мучицю,
Сама пӥйду в зимлицю!» (2)
— «Ни так же я муки ждав,
Як я тебе зпибував». (2)

23. Ой, казали люде...

Moderato.

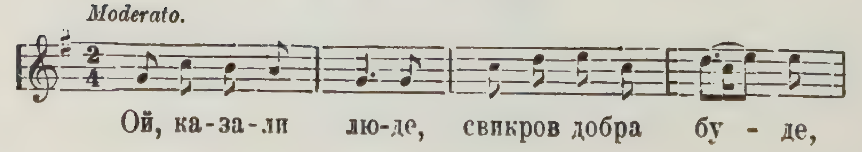

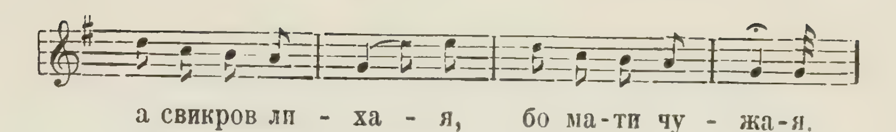

Ой, казали люде, —
Свикров добра буде,
А свикров лихая,
Бо мати чужая.
Сама рано встала,
Мене ни збудила;
Пошла до сусіда,
Мене осудила.
А я молоденька
Всё тое зознала;
На другую нӣчку
Сама рано встала
Сама рано вст[illegible],
Волики погнала,
Волики пасучи,
Слӣзненько плакала.
Ішов мӣй миленький,
Ішов з Украіни;
Почув мӣй голосок
За чотири мили.
«Чи сива зозулька,
У бору литячи;
Чи моя милая,
Волики пасучи.
Чи сива зозулька,
То лити до бору,
Чи моя милая,
То жини до дому.
Чи сива зозулька,
До бору кувати;

Чи моя милая,
То годи плакати!»

24. Туга моя, туга...

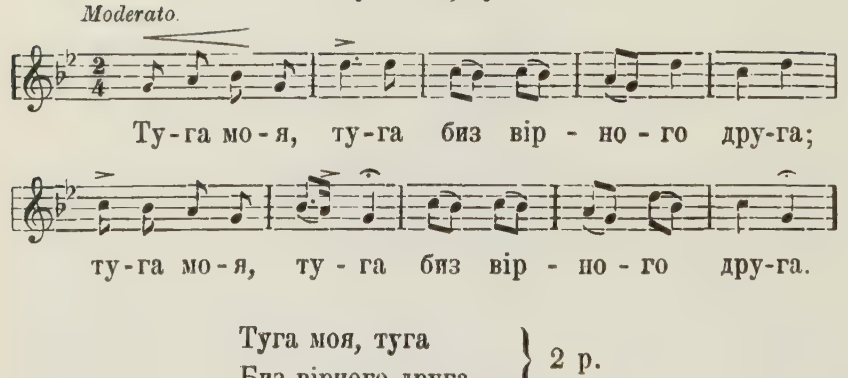

Туга моя, туга
Биз вірного друга. } 2 р.
Поламав полиці
От сохи, от плуга. } 2 р.
«Чи мні стати, мати,
Полиці тисати, } 2 р.
Чи мні до дівчини
На всю ни̋ч махати.» } 2 р.
Ой, кину я, кину
Тростину о стину, } 2 р.
А сам до дівчини
На всю ни̋чку двигну. } 2 р.

25. Було в ойця дай чотири сина...

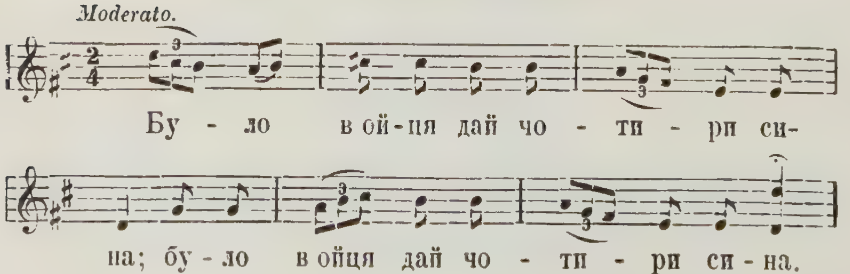

Було в ойця дай чотири сина. (2 р.)
Пришло письмо у салдати іти. (2)
В найстаршого той дитки малиї; (2)
У другого той жона молода; (2)
А третёго той жинити пора; (2)
А найменьчий вибираеццяя; (2)
З ойцём, з маткою прощяэцця: (2)
«Прощяй, отець, прощяй, мати моя, (2)
Ой, ще прощяй ти, систро рйдная!» (2)
Ой, у саду той зозулька кує. (2)
По за садом той дороженька йде. (2)
Дороженька той убитая, (2)
Слёзоньками той улітая. (2)
Ой, і всё там тиї рекрути йшли, (2)
На ноженьках все зилізо нисли. (2)
Всё зилізо понаписуване, (2)
Всяким рисом понарисуване. (2)

26. В кого дочок сім...

Moderato.

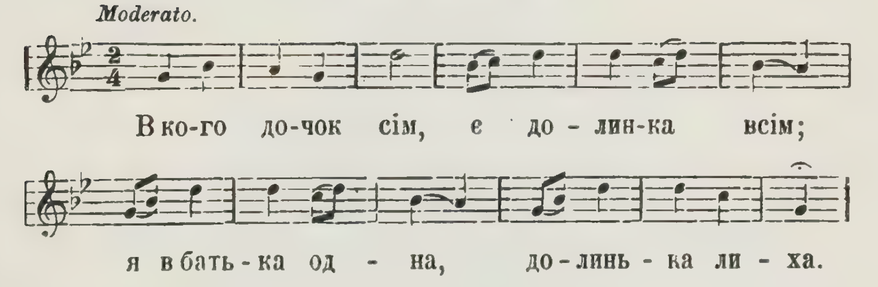

В кого дочок сім,
Є долинька всім;
Я в батька одна,
Долинька лиха.
Отдали мене
На чужиноньку,

Ни мають мене
За дитиноньку.
Отдали мене
Но накпитися,
А нима кому
Оступитися.
Ой, буде мене
Чоловік бити,
Ни буде кому
Оборонити.
Никуди вийти,
Поговорити,
Своє серденько
Розвисилити.
«Ой, мила моя,
Є в тебе кума, —
Іди до куми
І поговори!
Іди до куми
І поговори,
Своє серденько
Я розвисиля!»
— «Я в куми була
І говорила, —
Своє серденько
Ги́рш засмутила».

27. Ішов козаченько...

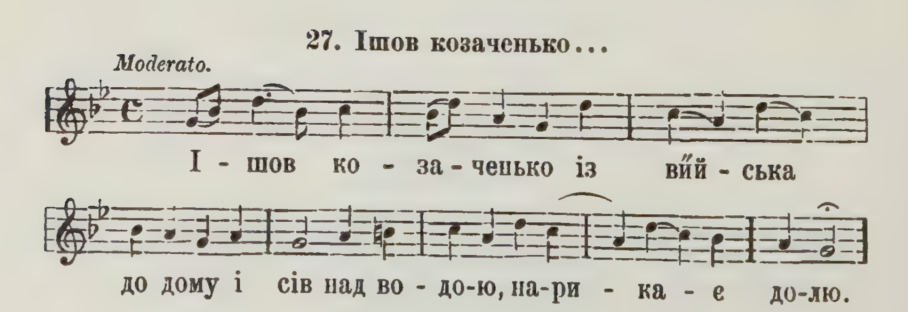

Ішов козаченько из війська до дому,
І сів над водою, нарикае долю:
«Доля моя, доля, чом ти ни такая,
Чом ти ни такая, як доля чужая?
Долинька чужая і пье і гуляе,
І пье, і гуляе, і всячину мае.
А я молоденький ни пью, ни гуляю,
Ни пью, ни гуляю й ничого ни маю».

28. Дівчинонька по гриби ходила...

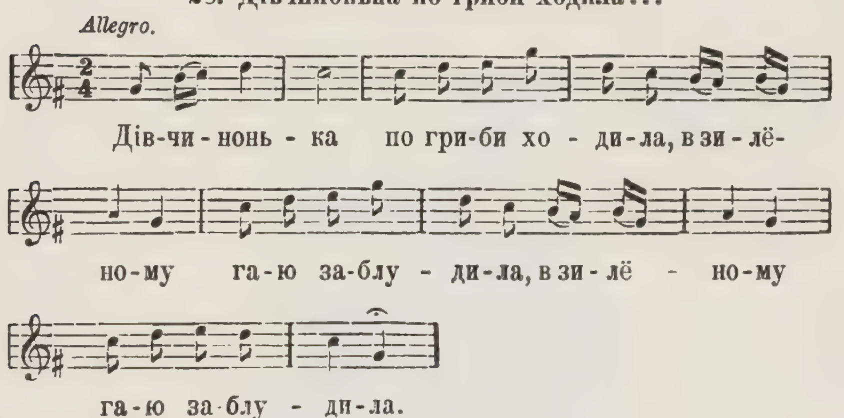

Дивчинонька по гриби ходила,
В зилёному гаю заблудила.
Приблудилась к зилёному дубу.
«О тут же я ночувати буду!
Я думала, що дуб зилиненький,
А то стоїть козак молоденький!
Ти, козаче, поганий гультяю,
Вивидь мене на дорогу з гаю!»
— «Коб ти, дивчя, дороги ни знала,
Ти б козака гультяём ни звала.
Куплю тобі квартиноньку меду,
Тогді тебе на дорогу зведу.

Куплю тобі квартиноньку пива
І нароблю пад тобою дива».

29. Уже вечор, уже вечор...

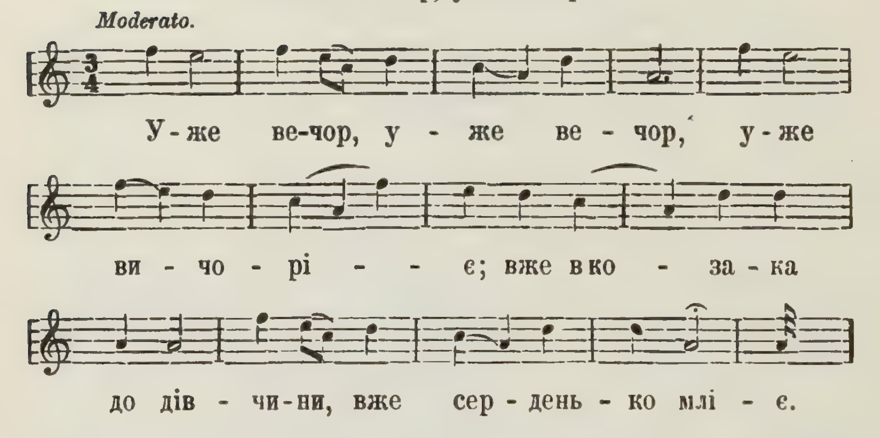

Уже вечор, уже вечор,
Уже вичоріє;
Вже в козака до дівчини
Вже серденько мліє.
«На дзін добрий, дівчинонько,
На дзін добрий, серце!»
Вона ж ёму отказує:
«Заби жи̋нку першу!»
— «За що маю, дівчинонько,
За що жи̋нку бити,
Моя жи̋нка молодая,
То буде просити!»
Як ударив милий милу,
Милу в головоньку,
Покотилась милинькая,
З гори в долиноньку.
Як ударив милий милу,
Мила подалася;

У милиї кров чирвона
З личка полилася.
«Сусідоньки, добри люде,
Дайте матци знати,
Нихай іде свеї дочки
На смерть доглядати»
Іде мати гулицею,
Гулиця широка.
Лижить дочка в оконичку,
Личко против соньця.
Як увийшла мати в хату,
Ручки заломила;
Як узяло за серденько,
Чут з жялю ни зміліла.
«Ой, що бо ти, моя доню,
Так провинилася,
Ой, що твоя свитличенька
Кровью залилася?»
— «Як ни знаю, моя мати,
Коли родилася,
Так ни знаю, моя ри̋дна,
Чим провинилася!»
— «Сусідоньки, добри люде,
Дайте попу знати,
Нихай іде меї дочки
На смерть сповидати!»
— «Ой, тещенько, голубонько,
Нащо докучяти!
Сажень зимли, штири дошки, —
І буде лижяти.»
— «Тобі, доню, тобі, ри̋дна,
Тобі в зимлі гнити,
А ти будеш, вражий сине,
Кайдани носити!...»

«Порадила, дівчинонько,
Як милую бити,
Тепер порадь молодого,
Як на світи жити.»
— «Ти думаеш, козаченьку
Жярти ля забави?
Ой, маеш ти свою жи̋нк̧
Ни йди до куханки.»

30. Ой, Морозе, Морозе...

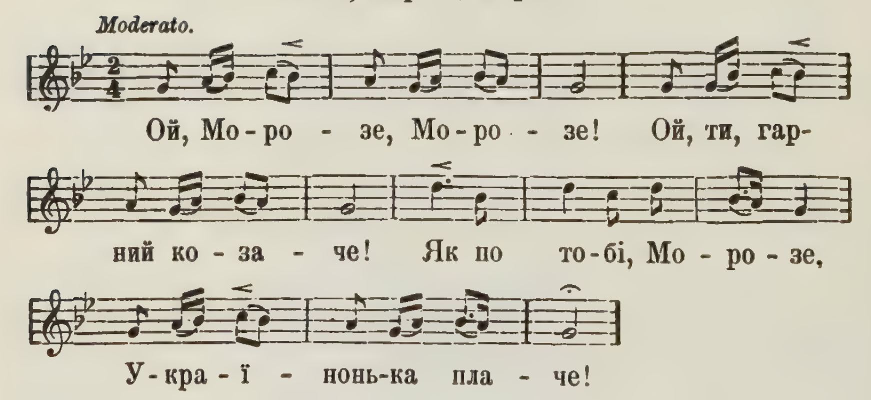

Ой, Морозе, Морозе,
Ой, ти, гарний козаче!
Як по тобі, Морозе,
Україонька плаче!
Ой, ни так Україна,
Ой, як тоє гарне ви̋йсько, —
Плачє, тужить, прилягає
Чириз містечко йдучи.
Ой, ни так тоє ви̋йсько,
Ой, як тая стара мати, —
Плаче, тужить, прилягає
По своёму дитяти.

Як виїхав козаченько
За зилёниї ліси,
Оглянувся назад себе, —
Бижить братичок старший.
Ой, бижить же ви̋н, бижить,
Хустиною махає:
«Ой, вирнися, ри̋дний брате,
Уже мати умирає!»
— «Ой, нихай умирає,
Вже бо я ни вирнуся,
Ой, вже бо я ни вирнуся,
Бо ги̋рш жялю набируся!»
Як виїхав козаченько
За зилёниї луги,
Оглянувся назад себе, —
Бижить братичок другий.
Ой, бижить же ви̋н, бижить,
Хустиною махає:
«Ой, вирнися, ри̋дний брате,
Вже дівчина умирає!»
— «Що найхучій кони гнати,
Себ живую застати!
До дохтора дати знати,
Чи ни ми̋г би ради дати!»...

31. Єсть у Бога виликая сила... (Набі̋жна.)

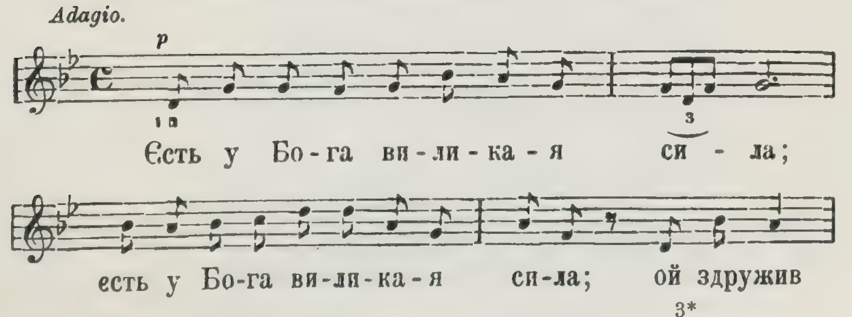

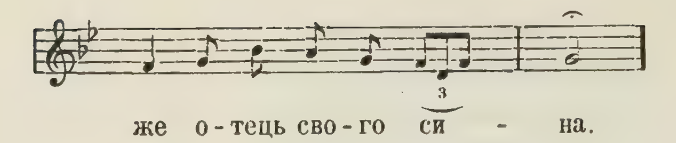

Єсть у Бога виликая сила. (2 р.)
Ой, здружив же отець свого сина.
Казав ёму той у пари жити, (2)
А вй́н пошов на пущу блудити.
Блудив же вй́н трицсть три літи; (2)
Пришов к ойцю, ґ маццн, як зимля вчирнівши.
Его отець, мати ни узнала, — (2)
В свойй́м дому за старця приймала.
Казав отець хату збудовати, (2)
Своїм слугам вірно доглядати.
Казав слугам вірно доглядати, — (2)
Їсти, пити старцю доношяти.
Пришло старцю кончаніє віку; (2)
Казав собі карту списати.
Казав собі карту списати (2)
І по смерти в ручиньках диржяти.
«Віте, слуги, дайте ойцю знати, (2)
Нихай іде старця хавати».
Пришов отець, ставъ карту читати, (2)
Ой, став же вй́н жялобно (жялосно) плакати:
Ой, гй́ркий наш, гй́ркий нашъ світу! (2)
Оликсію, сину наш, квіту!
Чи вже ти йдеш Богу служити; (2)
Ми ще хочем на стй́м світи жити!»
— «Віте, слуги, дайте мацци знати, (2)
Нихай іде старця хавати».
Пришла матка...
«Віте, слуги, дайте брату знати»...
«Оляксію, брате мй́й, квіту»...
«Віте, слуги, дайте милуй знати

Нихай іде старця хавати».
Пришла мила. . .
«Оликсію, другу ми̋й, квіту! —
Чи вже ти идеш Богу служити,
Ми ще хочем на сти̋м світи жити».

32. У ниділю по обіди... (Наби̋жна).

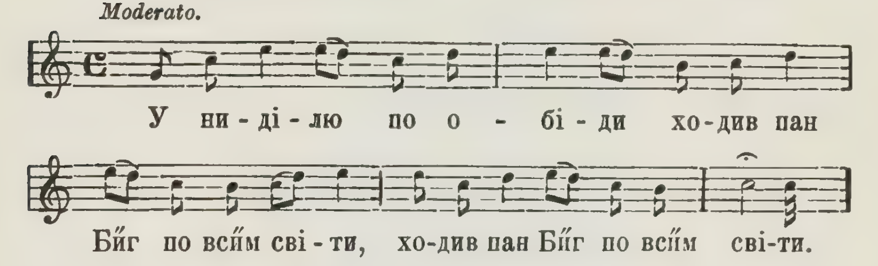

У ниділю по обіди
Ходив пан Би̋г по вси̋м світи. (2)
Ходив же ви̋н жибруючи,
Грішних людей пробуючи. (2)
Ішов пан Би̋г темним лісом,
Тамъ дівчина воду брала. (2)
«Дівко, дівко! дай мні води,
Я помию руки ноги». (2)
— «Гостю, гостю, вода ничиста,
Калиною набавлёна». (2)
— «Дівко, дівко, вода чиста,
А ти сама то ни чиста, (2)
Бо сім сини̋в породила,
Ни жядного ни христила; (2)
Ни жядного ни христила, —
Вси̏ськи в мене за двирима». (2)
Дівка стала і злякалась,
На коліна прид їм клякла. (2)

«Ой, стйй, дівко, ни лякайся,
Йди до попа сповидайся!» (2)
Дівка в церкву уступила,
Всі святиї посмутила. (2)
Дівка в церкву пришла, стала,
На сім сажнйв зимля впала. (2)
Усі дзвони задзвонились,
Усі свічки запалились, (2)
Усі дяки зачитали,
Як гришницю сповидали. (2)
Стали дівку причящяти,
Стало тіло осипатись. (2)
Мали діти з мертвих встали,
Грішне тіло позбирали. (2)
Грішне тіло позбирали,
В бистре пекло повкидали. (2)
«Тобі, матко, въ пекли бути,
Нам, малэньким в раї жити.» (2)

33. На горі сонико, в долини туман...

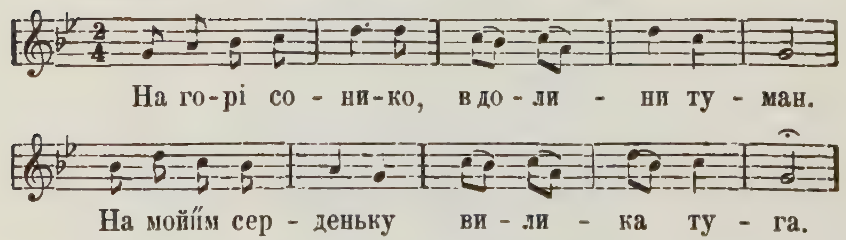

На горі сонико, в долини туман.
На моййм серденьку вилика туга.
На моййм серденьку вилика туга,
Що мого милого у дома нима.
У саду вішенька, опадає цвіт.
Нима милинького, десь пошов круз світ.

А я молодая той за їм услід.
Простояла ни́чку пи́д новим двором,
Свого милинького виглядаючи;
Свого милинького виглядаючи,
Ёго гостинчикув дожидаючи.
Ми́й милий іде, гостинчик визе,
Визе гостинчичок — дротяную пліть.
Ой, тая плітёшка ространалася,
А я молоденька догадалася;
У нову комору той схавалася,
Дубовими дверми зачинялася,
Лютраним замочком замикалася,
В нови чиривички обувалася.
В сіриї жупани одягалася,
В білое платтечко завивалася.
В новое юстерко приглядалася,
Сама свему личку удивлялася, —
Ой, де моя краса подивалася,
Що я дівчиною красувалася.
Чи я тебе, краса, в корчмі пропила?
Чи я тебе, краса, так прогуляла?...

34. Годи, дубе, на горі стояти...

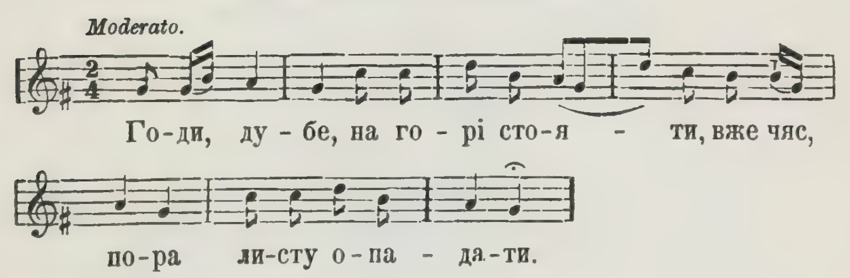

Годи, дубе, на горі стояти,
Вже чяс, пора листу опадати.

Записали милого в салдати,
По ййм плаче старенькая мати.
— «Ни плач, мати, бо вже ти старая,
Нихай плаче жона молодая.
Нихай плаче жона молодая,
Бо у жони дитина малая»...
— «Поїду я в Новий Городочок,
Себ поспіти на красний торжочок
Куплю собі шяпку дорогую,
А до боку шяблю золотую;
І поїду до вїйська служити, —
Мні здаєцця, і там буду жити».

35. В кого дочок сім...

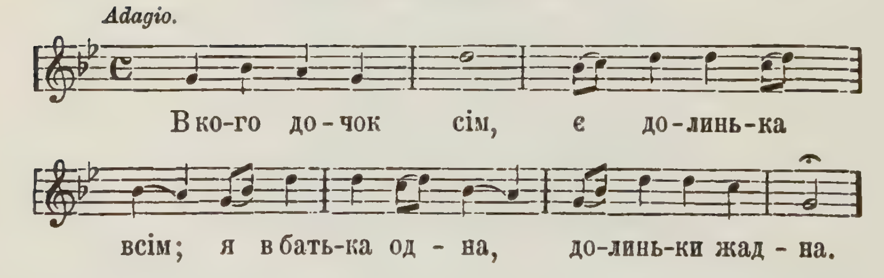

В кого дочок сім,
Є долинька всім;
Я в батька одна,
Долиньки жадна.
Отдали мене
На чужиноньку;
Ни мають мене
За дитиноньку.
Отдали мене
Но накпитися;
Ой, нима кому
Оступитися.

Ой, позичу я
В зозульки крилок
І поличу я
В батенькӥв садок.
Ой, сяду, паду
В вишнёвум саду,
На тӥй вішеньци
С самого краю.
На тӥй вишеньци
Стану кувати,
Ой, чи ни вийде
Матёнка с хати.
Вийшла матёнка
Із хати на двӥр;
Почула вона
Голосочок мӥй.
«Ой, старий, старий!
Щось нам Бӥг дає,
Що в нашӥм саду
Зозулька кує!
Чи зозуленька
С темного гаю,
Чи моє дитя
С чужого краю.
Се зозуленька,
То в сад кувати,
Се моє дитя,
Прошу до хати!
Се зозуленька, —
Ягодки їсти,
Се моє дитя, —
За столом сісти.
Ля зозуленьки
Вода в криниці,

Ля меї дочки
Пиво в бутельци.»

36. Тихо, тихо Дунай воду нисе...

Adaglo.

Тихо, тихо Дунай воду нисе. (2 р.)
Ой, ще тиций (тихчий) дівка косу чеше. (2)
Що начеше, до Дунаю нисе. (2)
У Дунаю явор зилиненький; (2)
Пӣд явором коник вороненький; (2)
На конику жумір молоденький. (2)
Сидить собі, у скрипоньки грає. (2)
Струна к струні стиха розмовляє: (2)
«Порвімося всі дванаццеть струни (2)
І задаймо свему пану туги.» (2)
Стидно, стидно вдовиному сину, (2)
Що вӣн зрадив хорошу дівчину; (2)
Сам поїхав отцӣль на Вкраїну (2)
І покинув дивчя нищясливу. (2)

37. Ни хилися вӣльхо...

Moderato.

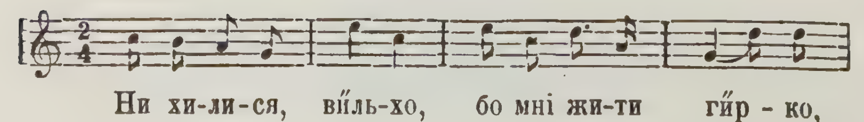

Ни хилися вӣльхо,
Бо мнi жити гӣрко. (2)
Ни хилися сосно,
Бо мнi жити тошно. (2)
Ни хилися вӣльхо
Мижи дорогами, (2)
Бо мнi трудно жити
Мижи ворогами. (2)
Ясниньккй соколю,
Ни литай по полю. (2)
Сива зозуленько,
Ни куй голосненько; (2) [Ни кӣй]
Ми пробуди мого
Гостя дорогого; (2)
Бо я сама знаю,
Коли пробудити: (2)
Як ясное сонце
Буде зиходити... (2)
«Уставай, братику,
Уставай рӣдненький! (2)
Бо вже наставаe
Динёчок бiленький. (2)
Уставай, братику,
Устань голубочку! (2)
Ой, стоïть ля тебе
Водиця в кубочку. (2)
Водицею вмийся,
Ручничкомъ утрися; (2)
На мене, братику,
Той i подивися!» (2)

— «Водицею вмиюсь,
Ручничком утруся; (2)
На тебе, систри̋нко,
Той ни надивлюся. (2)
Систро наша, систро,
Чого постаріла? (2)
Чи горилку гнала,
Чи пиво варила? (2)
Чи дочки вдавала,
Чи сини жинила?» (2)
— «Пива ни варила,
Гори̋лки ни гнала; (2)
Сини̋в ни жинила,
Дочок ни отдавала. (2)
Тим я постаріла,
Що доля лихая.» (2)

38. Ой, зіль моя дай зилёная...

Moderato.

Ой, зіль моя дай зилёная,
Деревушка дай висёлая.
По йи̋й ходжу, ни находжуся,
Кого люблю, ни налюблюся,
В ночі сплячи, а в день роблячи,
С соловіеньком говорячи.
«Соловійку! ой, ти, братику ми̋й,
Чи ни був ти на мойи̋й стороні?

Чи ни був ти на мои̋й стороні,
Чи ни тужить отець, матка по мні?»
— «Тужить, нудить, прибираєцця,
Тебе в гости дожидаєцця.
Тужить, нудить, на ли̋жечку лижить,
Праву ручку на серденьку диржить:
— «Трудно же мні і мои̋й голові
І дитяту на чужи̋й стороні,
В чужих людёх пробуваючи,
Усякому догоджяючи.»

39. Там пи̋д гаём зилиненьким...

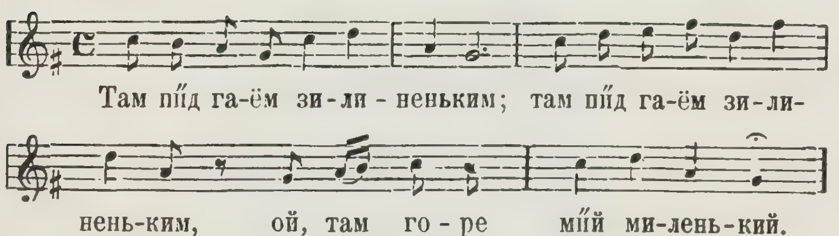

Тамъ пи̋д гаём зилиненьким, (2 р.)
Ой, там горе ми̋й миленький.
Понису я ёму їсти, (2)
Чи ни скаже ви̋н мні сісти.
Понису я ёму пити, (2)
Чи ни стане говорити.
Ви̋н наївся і напився, (2)
І на рулі повалився.
«Вставай, милий, чом ни гореш, (2)
Чом до мене ни говориш?»
— «Ой, я лижу, я думаю: (2)
Ни по мисли жи̋нку маю.»
— «Ой, ни брав ти мене в ночі, (2)
Ни вилизли тобі очи;

Було мине вперш ни брати, (2)
Було людей роспитати.
У нас люде ни татари, (2)
Вони б тобі росказали!»

40. Чириз тое селце... (Висення пісьня).

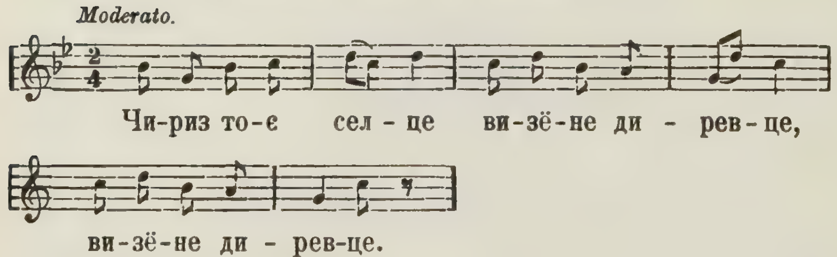

Чириз тоє селце
Визёне диревце. (2 р.)
Я с того диревця
Світёлку збудую. (2)
Світёлку збудую,
Навколо вмалюю. (2)
Ой, вималювала
Три місяці ясних; (2)
Три місяці ясних,
Три молоцці красних. (2)
Ой, вималювала
Три зороньки ясних; (2)
Три зороньки ясних,
Три дівоньки красних. (2)

41. Ни шум, ни шум, добровонько...

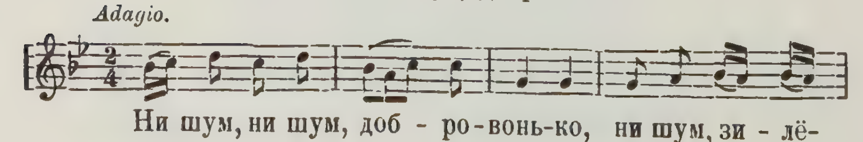

Ни шум, ни шум, добровонько,
Ни шум, зилёная,
Ни плач, ни плач, рекрутошко,
Ни плач, молодая!
Ни плач, ни плач, рекрутошко,
Ни плач, ни журися,
Що поїхав тви̋й миленький
І ни ожинився.
Ни далеко ви̋и поїхав, —
Ти̋лько до Варшяви.
Блисько сила, блисько млина
Бьють у барабани.
Ой, там ходить тви̋й миленький,
Ходить, поглядає,
Ви̋и от тебе молодеї
Писём дожидає.

42. Ой, ми̋й милий захворів...

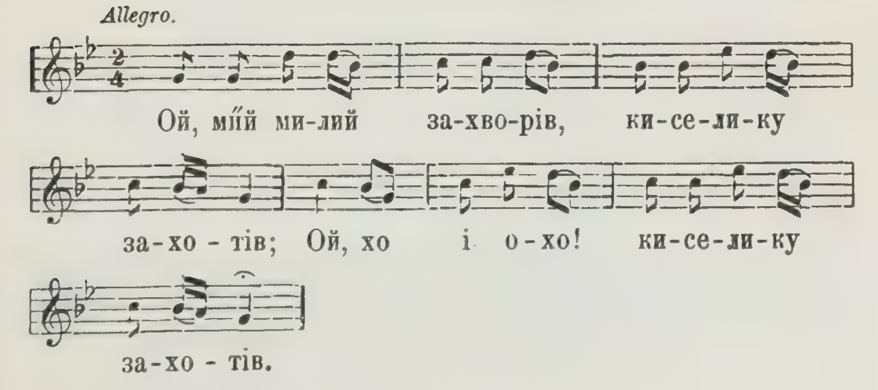

Ой, мӣй милий захворів,
Киселику захотів;
Ой, хо і охо! киселику захотів.
Ой, цить, милий, ни вмирай,
Киселику дожидай;
Ой, хо . . .
Ой, пойду я на сило
І позичу я овса;
Ой, хо . . .
Ой, молола той овес
Тай сім дён, як одён;
Ой, хо . . .
Рощиила той кисіль
На холоднӣй воді;
Ой, хо . . .
Ой, пойду я на сило,
Позичу я ришита;
Ой, хо . . .
Ни достала ришита,
Но достала борони;
Ой, хо . . .
Ой, цидила той кисіль
Тай сім дён, як одён;
Ой, хо . . .
Ой, варила той кисіль
На холоднӣм жяру;
Ой, хо . . .
Поки кисіль укипів,
Мӣй миленький одудів;
Ой, хо . . .
Як на покутті лижяв,
То ще було трошки жяль
Ой, хо . . .
Чириз сило як вила,

То ще троццки «загула»;
Ой, хо...
Як вивили за сило,
То вже стало висёло;
Ой, хо і охо! то вже стало висёло!

43. Оï, вилинь, вилинь, зозуленько, з луга...

Moderato.

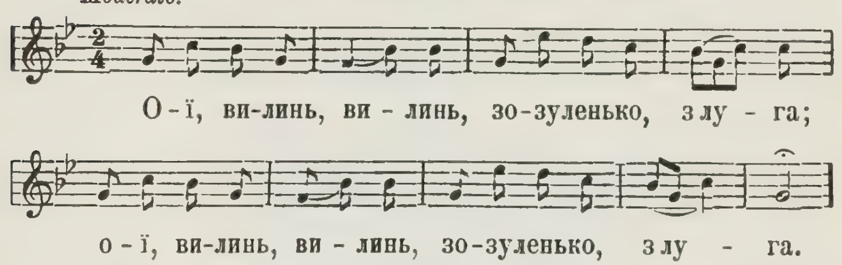

Оï, вилинь, вилинь, зозуленько, з луга, (2)
Ой, чи ни одийде од серденька туга. (2)
Оï, взяли, взяли вдовиного сина. (2)
Вийшла удовонька, на порози сіла; (2)
На порози сіла і чут ни зомгліла. (2)
«Ой, вирнись, синоньку, змию головоньку!» (2)
— «В чужи́м краю, матко, дри́бниї дощі йдуть, (2)
Оï, там вони мні головку вимиють.» (2)
— «Ой, вирнись, синоньку, счишу головоньку!» (2)
— «В чужи́м краю, матко, тирновиï корчі, (2)
Оï, там вони мні головку вичишуть.» (2)

44. Там на горі сухий дуб розвився...

Moderato.

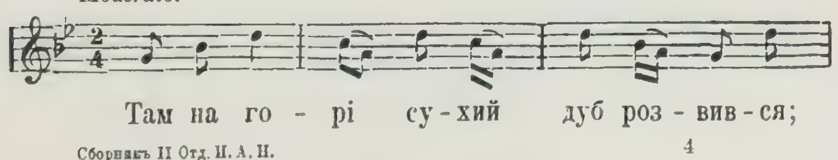

Там на горі сухий дуб розвився. (2)
У комори милий з милию сварився; (2)
Посварився і чут ни побився. (2)
Пришов милий с комори до хати: (2)
«Мати, мати, порядниця в хати, (2)
Порадь мене, як милу карати!» (2)
— «Возьми, синку, дротяну нагайку, (2)
Счирни її, як чорную галку.» (2)
Ой, з вичора мила говорила; (2)
У пи̋вночи нагайка шуміла; (2)
На свитаннє милая заснула. (2)
Ой, заснула, навіки заснула. (2)
Пришов милий с комори до хати: (2)
«Мати, мати, порядниця в хати, (2)
Порадила, як милу карати, (2)
Тепер порадь, як її будити!» (2)
— «Возьми, синку, дитину малую, (2)
Нех пробудить матку молодую.» (2)
— «Нихай плаче, хоч ни перестане, (2)
Вжеж бо моя головка ни встане... (2)

45. Ганна в Ганни ночувала... (витинаннє).

Allegro vivace.

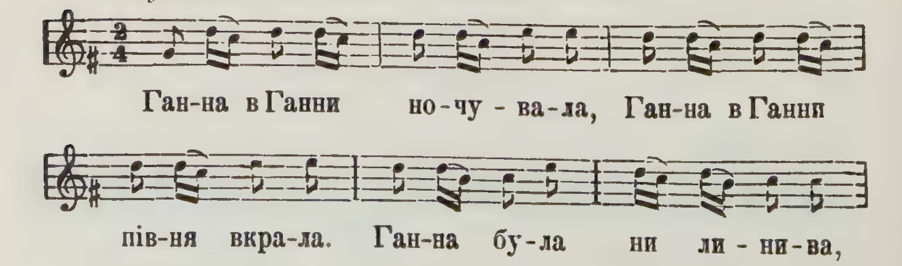

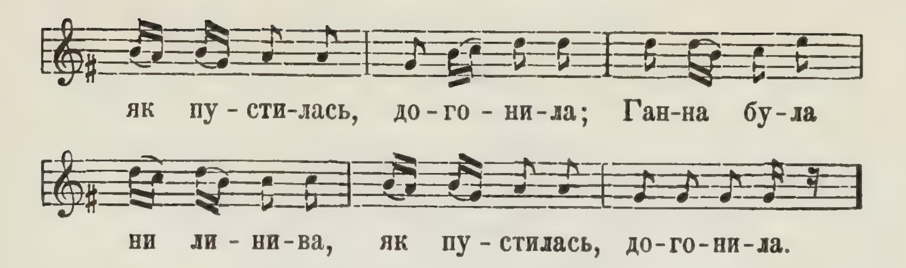

46. (Мотив № 7).

Уже вечор вичоріє,
Темна ни̋чка наступає;
Щось на мої чорни очи
Нйгди сон ни буває.
Біла постіль застилёна,
Я ни буду на йи̋й спати,
Осидлаю кониченька,
Їду милиї шукати.
Як приїхав до корчомки, —
Моя мила пьє, гуляє;
Хотів її зачипити,
Мене мати лає;
«Ни зачипай, ми̋й синоньку,
Бо уже вона ни твоя, —
Вона шельма, роспусниця,
Поглядає скрива!»
— «Ой, ни правду, мати, кажеш, —
Єсть бо вона моя мила,
Її погляд хорошенький,
Сама чернобрива».

47. Усі куре на сідали... (Мотив № 7).

Усі куре на сідали,
Півень на порози.

Усі миленьки у дома,
А мй́й у дорози.
Ой, чи ёго сніжок замів,
Чи митилицею.
«Чом ни ходиш, коли любиш,
Мею гулицею?»
— «Ой, я ходив; ой, я любив,
Но ни залицявся;
Ой, ти мене осудила,
Я ни сподивався».
— «Ни я тебе осудила,
Судили нас люде,
Що з нашого куханнечка
Ничого не буде.
Що з нашого куханнечка
Ни слави, ни вжитку,
Чорним очкам спання нима,
Ножкам зопочивку.
Вилий воду на колоду,
Нихай вода рине;
Пиристаньмо любитися,
Нихай марне згине.
Вилий воду на колуду,
Нихай заринає;
Пиристаньмо любитися,
Нихай загинає.
Нима води в колодязи,
Десь випили орли;
Нихай моїм вороженькам
Сяде скула в горли.
Нима води въ колодязи.
Випили андики;
Ой, себ моїм вороженькам
Скрутило язики.

Посію я яру руту
Мижи дорогами;
Пропала я молодая
Мижи ворогами!»

48. Там за гаем зилиненьким... (Мотив № 3).

Там за гаєм зилиненьким
Рвала дивчя лён дри̋бненький.
Рвала вона, ни дорвала,
К сири̋й зимлі припадала.
Рвала, рвала, ни кончила
І синочка породила.
Ой, синочка породила.
До Дунаю говорила:
«Дунаю ми̋й тихесенький,
Синочку ми̋й малюсенький:
Чи мні тебе годувати,
Чи в Дунаю утопити?
Утопити — од Бога гріх,
Годувати — од людей сміх!...»
Почув тоє біл молодець,
Кинув косу на покоси;
Кинув косу на покоси,
А сам побіг до дівчини.
«Дівчинонько моя мила,
Що ти собі говорила;
Що ти собі говорила,
Як синочка породила?»
Вона ёму ни сказала,
Ти̋лько ги̋рко (сли̋зно) заплакала.
«Годуй, годуй, дівчинонько,
Як нас мати годувала.
Буде тобі утішенька,
Чужим людюм услуженька».

49. Бодай тая крута гора... (Мотив № 7).

Бодай тая крута гора
Марненько пропала, —
Я пі́д єю жито жяла
Вичероньку стиряла.
Потиряла вичероньку
І тепер і вчора.
Ой, щось моя милинькая
Смутна, ни висёла.
Чи вороги прислужили,
Чи лихиї люде,
Що з нашого куханнечка
Ничого ни буде.

50. Ой, ти, вирбо зилиненькая... (Мотив № 10).
(Висенння пісьня).

Ой, ти, вирбо зилиненькая,
Як на тобі голлячче гнецця!
«Нихай гнецця, нихай ламницця,
Таки ж бо я зилёна буду».
Ой, ти, дівко молоденькая,
Як за тебе молоцці бьюцця!
«Нихай бьюцця, хоч і ладяцця,
А на мене нех ни надяцця.
Як я зросту, як я виросту,
Тоя пі́йду той за старосту;
За старосту за старенького,
За писара молоденького.
Бо той писар виликий богач:
Купив сукню ще й зили́н кабач.
У кабачі конопельки рвати,
У суконьци добре погуляти.
До конопель голова болить,
До гуляння той душя горить».

51. Посію я руту... (Висення пісьня)

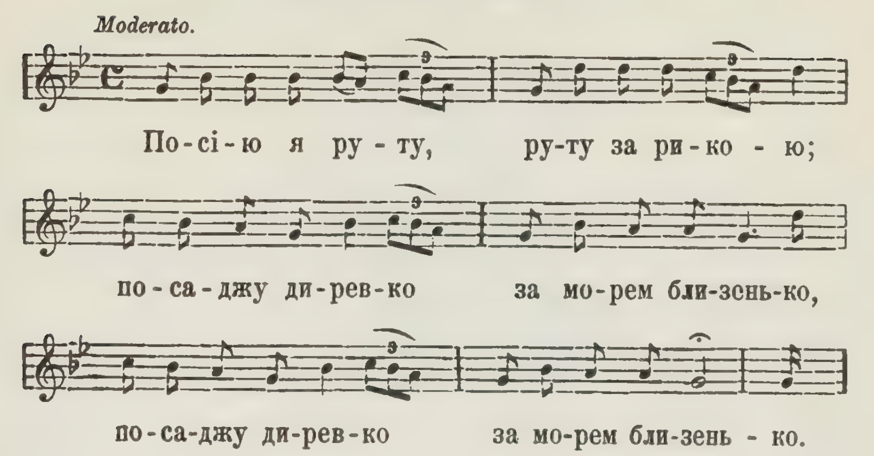

Посію я руту,
Руту за рикою;
Посажу диревко
За морем близенько.
Моя рута зийшла,
Зіллечком поросла;
Чяс руту полоти,
Вирхи пожжинати.
Пора пожжинати,
У виночок вити;
У виночок вити,
На Дунай пустити.
Хто виночок пойме,
Той дівоньку возьме;
Хто винок достане,
То той моїм стане.
Подобицявсь (имя)
Виночок поняти,
Виночок поняти
І дівоньку взяти.

Як ступив ногою,—
По пояс водою.
Як ступив другою,—
На дно головою.
Оï ти, Дунаю,
Ой ти тихесенький,
Пропадае хлопець,
Хлопець молоденький.
А ти, дівчинонько,
Бодай ни дождала,
Ой, нащо ти хлопця
Взяла змарнувала!

52. Ой, де бути, то бути...

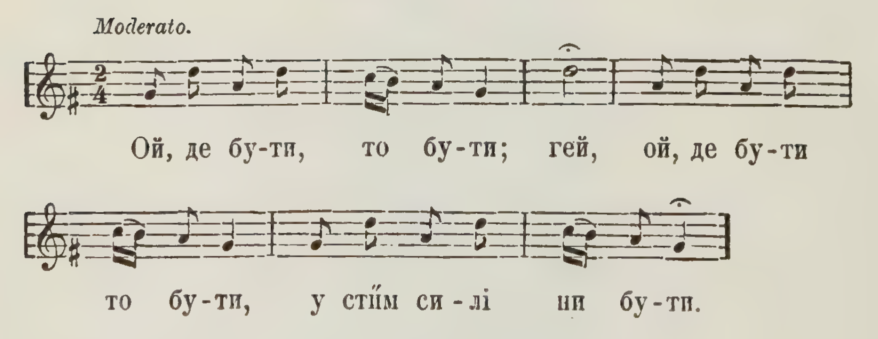

Ой, де бути, то бути;
Гей, ой, де бути, то бути,
У стїм силі ни бути.
У стїм силі всё луги,
Гей, у стїм силі всё луги
І на мене вороги.
У стїм силі всё поля,
Гей, у стїм силі всё поля.
Долинько бідна моя!

У стйм силі горую,
Гей, у стйм силі горую
І рйк на рйк бидую.
У стйм силі працюю,
Гей, у стйм силі працюю
І що ночи слёзи ллю.
Полюбила бідна я,
Гей, полюбила бідна я
Пьяниченьку гультяя
Пьяниченька в корчмі пье,
Гей, пьяниченька в корчмі пье,
Приде до дом мене бье.

53. Ти поїдеш, мні гйрш буде...

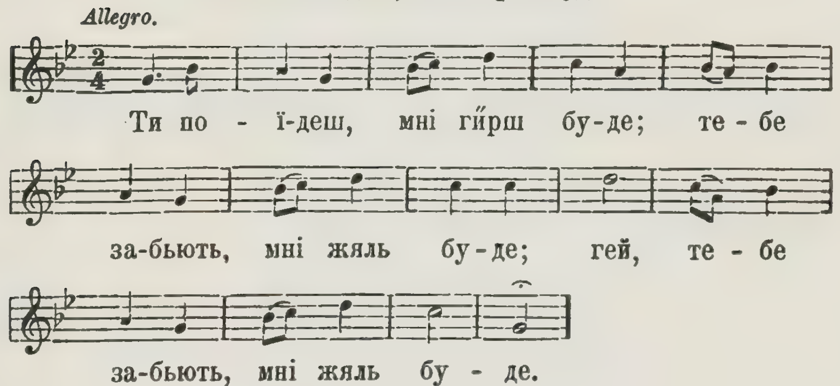

Ти поїдеш, мні гйрш буде;
Тебе забьють, мні жяль буде;
Гей, тебе забьють мні жяль буде.
Молоду мене покинеш,
Сам поїдеш і загинеш;
Гей, сам поїдеш і загинеш.
Возьмуть коня вороного,
Тебе забьють молодого;
Гей, тебе забьють молодого.

«Покидаю тебе Богу,
А сам їду у дорогу;
Гей, а сам їду у дорогу.
Сам поїду на Вкраїну,
Може дасць Бӣг ни загину,
Гей, може дасць Бӣг ни загину».
Ти поїдеш воювати,
А я буду горувати;
Гей, а я буду горувати.

54. Вітёр голле шибає.

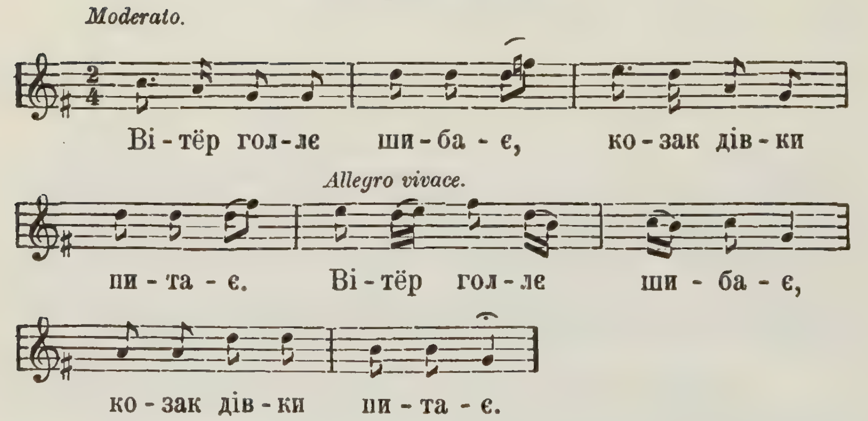

Вітёр голлє шибає,
Козак дівки питає: } 2 р.
«Дівчинонько, чия ти,
Чи ни вийдеш гуляти?» } 2 р.
— «Ни питайся, чия я,
Як ти вийдеш, вийду я. } 2 р.
Як ти станеш гуляти,
Я ни стану сидіти. } 2 р.
Як ми станем танцювати,
Будуть люде дивувати». } 2 р.
— «Дівчинонько чорноброва,
Хороша твои розмова. } 2 р.

Дівчинонько чорнобрива, } 2 р
Ти мні серце висушила,
Сядь коло мене близенько, } 2 р.
Заспивай мні голосненько».

55. Добрий вечор, господару... (Коляда).

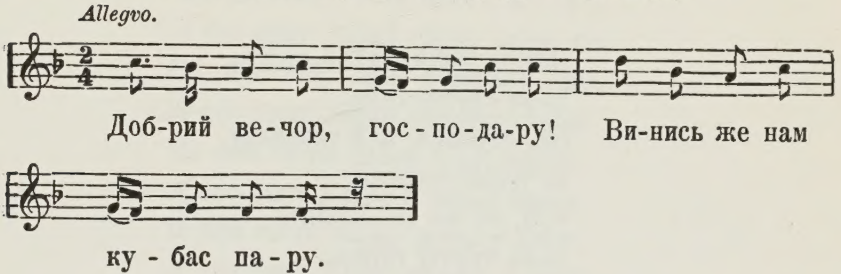

Добрий вечор, господару!
Винись же нам кубас пару.
Ой, походи коло пічки,
Пошукай нам пирепички.
Ой, походи коло кваски,
Пошукай же нам кубаски.
Винись сала, ни скупися,
Себ тви̂й ячмінь уродився;
Себ нажяли сто ки̂п жита,
Себ симья була вся сита.
Себ скотинка водилася,
Себ пшиниця родилася.
Себ горілку випивали,
Колядпички̂в чяствували.

56. Повій, повій, тихій вітру...

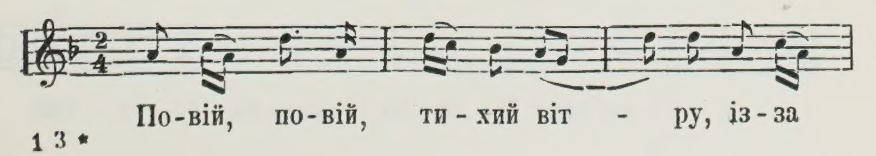

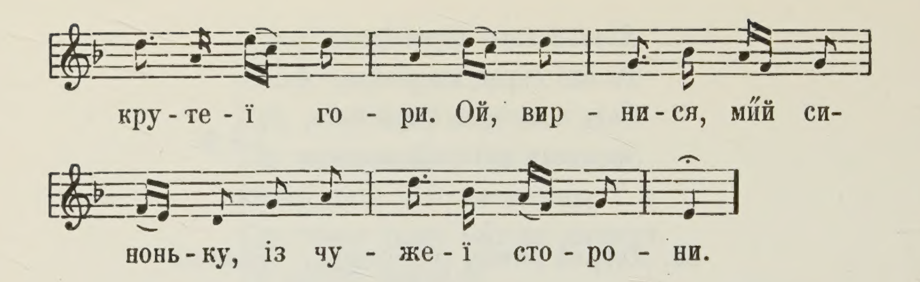

Повій, повій, тихий вітру,
Із-за крутеї гори.
Ой, вирнися, мѵ́й синоньку,
Із чужеї сторони.
«Ой, як же мні повіяти
Із-за крутеї гори».
«Ой, як же мні вирнутися
Із чужеї сторони.
Ой, як же мні вирнутися
У рѵ́дную сторону,
Коли мене записали
На турецькую войну.
Ни плач, отець, ни плач, мати,
Ни плач, жона молода:
Я приїду, се ни згину,
Чириз три года».

57. Ой, був собі Лазар...

Adagio.

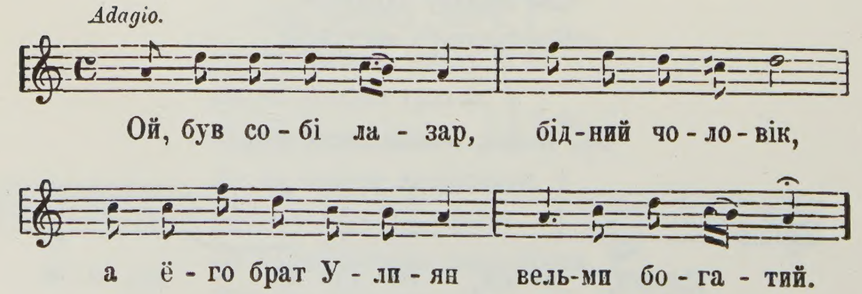

Ой, був собі Лазар, бідний чоловік,
А його брат Улиян вельми богатий.
Ої, сидить Улиян собі с панами,
А його брат Лазар трасе торбами.
Носить собі Улиян з шолку одінне,
А його брат Лазар диряве траньте.
Ой, богатий Улиян вино і мід пье,
А його брат Лазар гйрки слёзи лле.
Ой, богатий Улиян с панами грае,
А його брат Лазар крошки збирае . . .
На тйм світи Лазар в раї панує,
А його брат Улиян в пекли бидує.
Н тйм світи Лазар живе у добрі,
А його брат Улиян кипить у смоли.